

Derya Sönmez

Öteki Hayvanlar

Öykü

İÇİNDEKİLER

Yaz Biter	11
Öldürme Biçimleri	19
Siste Dağılan Gemiler.....	27
Öteki Hayvanlar	35
Kedi Adımları	45
Bir Orman Hayali	55
Süt Uykusu.....	61
Cunda'da Akşam Hazırlığı.....	71
Yürek Ölçüsü.....	77
Yaz Küresi	85
Rüzgârın Nefesi yahut Tatilcilere Birtakım Tavsiyeler.....	91

Yaz Biter

“Anne! Başının etrafında dolaşan ve sen güldükçe berraklaşan o hafif şey havaymış.”

Andrey Tarkovski / *Nostalji*

Her yer bembeyazdı. Hatırlıyorum.

Sabahın o ilk saatleri, günün en güzel zamanlarıydı. Panjurlardan sızan ışık döşemede çizgiler oluşturur, kanatların açılmasıyla bir anda içeriye dökülerek ortalığı apak ederdi. İçimizden taşan neşe, ne ortalığı ipil ipil aydınlatan ışıkla ne az sonra edeceğimiz kahvaltının lezzetiyle açıklanabilirdi. Sanki nedenlerini sıralamaya başlarsak hemen yitireceğimiz uçucu bir şey. Yatak odamız üst katta, taraçanın yanındaydı. Yataktan fırladığımız gibi alelacele üstümüzü değiştirir, itişe kakışa merdivenlerden inerdik. Annem pijamalarımızı toplarken arkamızdan seslenirdi:

“Büyükanneniz bugün sinirli, sessiz olun.”

Kahvaltıdan sonra mutfaktan oturma odasına, derken misafir odasına, sonra sofaya ve nihayet hayat altına inip

oradan bahçeye çıkarken, yolda mutlaka kırıp dökcek bir şeyler bulurduk.

“Çekilin ayağımın altından canım,” diye bağırdı büyükanne.

Bazen de hiç kabahatimiz yokken, durduk yere laf işitirdik. Büyükanne, çocukluk denen şeyi bir arıza, hemen atlatılması gereken marazlı bir dönem olarak gördüğü için bizi peşin peşin azarlardı. O şimdi bütün ailesini derleyip toplayan, kızının zor zamanlarında gölgesine sığındığı bir çınar olabilirdi, bunu çocukluğunu hiç yaşamamasına borçluydu. Annemin uyarısını dikkate almazdık tabii, öğle güneşi trabzanlara vurmaktan mutlaka büyükanne'nin sabrını zorlayacak bir şeyler yapardık. Kabahatimizi bildiğimiz için ortalıkta dolaşmayı göze alamaz, bahçeye çıkmaya da çekinir, basamaklara oturup teslimiyet içinde, hakkımızda vereceği kararı beklerdik.

Hiçbir şey yapmadan oturmak öyle zordur ki, hem de suçluluk duygusu içinde kıvrılırken. Gözlerimi kapatıp yalnız melodisini anımsadığım bir şarkının sözlerini düşünürdüm, aklımı veremezdim. Bir süre sonra artık affedildiğime dair bir ses, bir işaret duymak isterdim. Kardeşim umursamazdı, kendi yarattığı hayalî dünyada çoktan kaybolup gitmiş olurdu. Onu boş verip tek kişilik kurtuluşun yollarını arardım. Sözelimi, bütün cesaretimi toplayarak içeriye doğru seslenirdim.

“Efendim büyükanne, bana mı seslendin?”

Keyfi yerinde olduğu zamanlardaki gibi sesi sofada çınlasın isterdim.

“Efendiler alsın seni!”

Ama kurtuluşa giden yol meşakkatliydi. Çoğu zaman içeriden yanıt gelmezdi. Sanki bana inat, evdeki her şey susardı. Çaresizce, sonraki adımımı belirleyecek işaretlere

kulak kesilirdim. Üzerine bastığımız ahşabın gıcirtısı, bozuk bir musluktan damlayan su, esintiyle kapanan pencere, o sırada sokaktan geçmekte olan seyyar satıcının uzayan bağırışı evdeki sessizliği iyice belirginleştirirdi. Böylece bu büyük boşluğun, herkesin içinde gücünde olduğu tesadüfi bir sessizlik değil, bizzat bana karşı ısrarla sürdürülen bir tavır olduğu açıklık kazanırdı. Aceleci davrandığıma pişman olurdum. İşi bu raddeye getirince geri döndürmek artık büsbütün zordu. Yine de içime ateşler salan bu küskünlüğün kendi kendine çözülmesini bekleyemezdim. Mutfağa giderdim. Elimde bir bardak suyla parmaklarımın ucunda yükselir, kâfuru kokan ecza dolabından, minik cam şişede saklanan gül sularından alırdım. Bir damlasını suya damlatırdım.

“Büyükanne, su getirdim sana.”

Başımı hafifçe okşardı.

“Tamam hadi, şımarma bakalım.”

Bu aceleci yaranma isteğini tasvip etmediğini göstermek için merdivende uslu uslu oynayan kardeşimin yanına otururdu. Benim su getirerek elde etmeyi hayal ettiğim o cümleyi, alnına küçük bir öpücük kondurarak ona kolaylıkla söyleyiverirdi.

“Alkışım seninle olsun.”

Ekmek fırınına gitmeyi severdim. Bazen kardeşim de benimle gelirdi. Fırının kapısını aralayınca suratımıza sıcak ekmeğin kokusu çarpardı. Usta, hamurun üstünü alelacele keten bir bezle örterdi.

“Hamur üşüdü! Çabuk, ört kapıyı!”

Kardeşim beni soru yağmuruna tutardı.

“Hamur pişerken nasıl öyle birdenbire şişiveriyor?”